

Sprookje: Witkapje

1. Witkapje en de heks

Er was eens een jongen die Witkapje genoemd werd. Eigenlijk had het Wit Baseballcapje moeten zijn, want hij droeg altijd een witte baseball cap, omdat Witkapje best wel een cool jongetje was. Maar omdat zijn zus Roodkapje genoemd werd, vond iedereen het makkelijker om Witkapje Witkapje te noemen. Die zus was ook meteen Witkapje's grootste ergernis: na haar avontuur met oma en de jager was ze beroemd geworden in heel sprookjesland. Ze was uitgenodigd voor alle talkshows, geïnterviewd door alle kranten, en had nu zelfs een manager genomen (de Gelaarsde Kat) die haar media-optredens moest coördineren. En dat terwijl Roodkapje eigenlijk een heel braaf en saai meisje was, die niets beters te doen wist op haar vrije zaterdag dan grootmoeder koekjes brengen, terwijl Witkapje liever naar de sportschool ging of rond hing met z'n vrienden. Ja, Witkapje was vele malen cooler dan Roodkapje, maar minder beroemd.

Witkapje besloot dat hij dan maar de wijde wereld in moest trekken om een avontuur te zoeken om beroemd te worden. Zo gezegd, zo gedaan, hij trok de deur achter zich dicht en liep in de een of andere richting. Hij kwam bij een hutje in het bos. Er was iets raars met het hutje, de buitenkant was bekleed met een vreemd materiaal, iets wat duidelijk niet van de Gamma afkomstig was. Eerder van de bakkerij; het leek wel peperkoek! Maar dan wel versleten en rottende koek, die duidelijk over de datum was. Vaag herinnerde Witkapje zich dat een huisje van peperkoek wel eens de setting voor een sprookje kon zijn, al zag het er totaal niet sprookjesachtig uit. Hij liep dus naar het huisje en belde aan. Een oude vrouw deed open. "Knibbel kn... Hee, ben jij mijn kleinzoon?" zei ze. Witkapje was een beetje verbaasd. Hij was zeker niet haar kleinzoon. Zijn grootmoeder was immers die van Roodkapje, en was inmiddels gelukkig hertrouwd met de jager, en die woonde zeker niet in zo'n vervallen hutje. Nou kon hij natuurlijk nog een grootmoeder hebben, of tja, misschien nog wel meer, met gescheiden ouders. Maar hee, hij kende z'n eigen grootmoeders, en dit was er geen van. Het leek erg waarschijnlijk, dat de oude vrouw niet meer al te helder van geest was; net zo ver over de datum als de peperkoek van haar huisje. "Nee ik ben je kleinzoon niet" zei Witkapje. "Ik ben Witkapje, en ik ben op zoek naar avontuur. En ik heb een beetje honger." "Kom binnen" zei de oude vrouw met een stem die even hard kraakte als de deur van haar huisje. "Ik zal wat te eten voor je maken." Ze schuifelde naar de keuken terwijl Witkapje in de kamer aan tafel ging zitten. Hij hoorde een hoop gerommel uit de keuken, dingen vielen op de grond, en Witkapje meende de geur te ruiken van iets wat aan het aanbranden was. Uiteindelijk kwam de vrouw binnen met een bord met daarop een boterham met pindakaas, kaas en ham. "Dit is alles wat ik kon maken" zei ze. Witkapje bedankte haar en begon te eten. "Knibbel Knabbel Knuisje" zei de vrouw, "Wie knabbelt er daar aan mijn boterham met pindakaas?". Toen ze dat zei, begreep Witkapje wie deze oude vrouw was. Hij had het gezien in Opsporing Verzocht, de heks met haar peperkoeken huisje die kinderen lokte, vet mestte en dan in de oven stopte. Hij moest dus op z'n hoede zijn. Maar wacht eens. Was het niet slecht afgelopen met die heks? Was ze zelf niet in de oven beland? Maar hoe kon dat dan? Zou de oude vrouw soms de geest van de heks zijn? Maar een geest die niet meer helder van geest was, dat was wel heel zielig, en zeker niet geestig. Nou, zielig of niet, als hij deze heks/geest zou kunnen verslaan, had hij z'n avontuur en z'n roem. Dus toen de heks zei: "Als je nog een boterham wilt, het brood ligt in de keuken. Naast de oven", snapte Witkapje wat er hem te wachten stond. De deur van de oven stond open. Als hij er langs zou lopen om een boterham te pakken, zou de heks hem in de oven duwen. Maar hoe kon hij de heks in zijn plaats in de oven duwen? Als ze een geest was, zou hij haar niet beet kunnen pakken of duwen. En als ze geen geest was, maar gewoon een oude vrouw met Alzheimer, zou het niet goed zijn haar in de oven te duwen. Hee, bedacht Witkapje, als ik die logica nou eens omkeer! Hij gooide de pot pindakaas op de grond net voor de voeten van de heks. Die struikelde, gleed uit en viel in de richting van de oven. Witkapje probeerde haar hand te pakken om haar te redden. helaas, zijn hand ging dwars door de hare heen. ze was dus een geest, en belandde in de oven. Witkapjes plan had gewerkt. Als ze een levende oude vrouw geweest was,

had hij haar kunnen redden, en nu bleek dat ze een geest was, was hij mooi van haar af. En over de CO2 compensatie voor het verbranden van een geest, zou hij een andere keer wel nadenken. Eerst maar even lang en gelukkig leven, en genieten van de groede afloop van dit avontuur!

2. Witkapje en de Draak

Helaas, Witkapje's avontuur was dan wel goed afgelopen, maar niemand wist er van, dus niemand kwam hem interviewen en hij werd niet uitgenodigd voor talkshows. De oude vrouw kon het niet navertellen (en al had ze dat wel gekund, wie gelooft er nu een geest van een gemene heks met geheugenverlies?) en verder waren er geen getuigen geweest, en ook geen opnamen. Had de oude vrouw maar een webcam gehad in haar keuken, of had Witkapje er maar aan gedacht om foto's te maken met z'n mobieltje.

Dit zou Witkapje geen tweede keer overkomen. Hij nam zich voor om nog een avontuur te zoeken, en te zorgen dat hij deze keer op Sprookjes-TV zou komen, zoals z'n zus. Zij had het geluk gehad dat de jager meedeed aan "Jager zoekt vrouw", wat verklaarde dat er een televisieploeg in de buurt was geweest. Omdat Witkapje niet zo'n reality-programma kende voor kleine jongetjes ("Kind zoekt mama" of zo?), besloot hij het anders aan te pakken. Hij besloot naar de grote stad te gaan, daar gebeurde altijd wel wat. En waar wat gebeurt, daar zijn verslaggevers te vinden.

Zo gezegd, zo gedaan, Witkapje trok dus naar de stad en daar aangekomen, zag hij een grote menigte bij het koninklijk paleis, met een hoop camera's er omheen. Even dacht hij aan een betoging tegen bezuinigingen, maar hij zag geen spandoeken, dus dat was het niet. "Wat is hier aan de hand?" vroeg hij aan een man. "Dat weet toch iedereen?" zei de man verbaasd "Vandaag is de jaarlijkse dag dat de dapperste ridders uitrijden om met de draak te vechten. De winnaar mag trouwen met de prinses, en zal later koning worden." Witkapje vond dat maar een rare manier om te bepalen wie je regeringsleider wordt, maar een eindeloze kabinetsformatie was ook niet alles, dus misschien was dit wel een goed alternatief.

Na een tijdje verscheen de stokoude koning op het balkon van zijn paleis. Hij sprak zijn onderdanen kort toe en nam afscheid van de ridders. "Het zijn er maar drie dit jaar" zei de man die naast Witkapje stond "elk jaar worden het er minder. Ze geven het op denk ik, of we hebben niet veel dappere ridders meer." "We hebben uberhaupt bijna geen ridders meer" zei een vrouw die voor hen stond. "Wat is er dan gebeurd met de ridders?" vroeg Witkapje. "Drakenvoer" zei de vrouw "tot de laatste man opgepeuzeld.". De man en de vrouw raakten in een gesprek over de stand van het land, of er bezuinigd moest worden op ridders, of juist geïnvesteerd, en wat er zou gebeuren als de buurlanden er achter kwamen dat het rijk bijna geen ridders meer had, maar Witkapje besteedde er al geen aandacht meer aan, want hij zag een tv-reporter met camera-ploeg langskomen. "Moeten jullie niet zo'n ridder interviewen of zo?" vroeg Witkapje. De tv-reporter, verbaasd dat er voor de verandering eens een vraag aan hem gesteld werd, in plaats van dat hij de vragen stelde, antwoordde: "dat zou ik wel willen, maar er zijn zo veel camera-ploegen, en maar drie ridders. Er was voor ons geen plaats meer." "Kom dan maar met mij mee" zei Witkapje, "Ik wil die draak ook wel eens zien, en dan kunnen jullie mij volgen."

Zo gezegd, zo gedaan, en zo trok Witkapje met een cameraploeg de bergen in, naar de plaats waar de draak woonde. "Wat weten we eigenlijk over de draak?" vroeg Witkapje, die toch wel graag wilde weten waar hij aan toe was. "Het is een monster" zei de reporter, die eigenlijk helemaal niet gewend was dat een ander aan hem vragen stelde. "Is dat alles?" vroeg Witkapje, "of doet hij vreselijke dingen, moeten er meisjes aan hem geofferd worden of zo?" "Niet dat ik weet", zei de reporter. "Mooi, dan hebben we wat te ontdekken" zei Witkapje.

Na een tijdje werd het landschap grimmiger, bos maakte plaats voor rotsvlakte met af en toe een boom, en de bomen die er stonden, waren verschroeid. De draak, dacht Witkapje, of een uit de hand gelopen barbecue. Maar voor hij daar verder aandacht aan kon besteden, zag hij een groepje mensen in de verte. Het leek wel een cameraploeg, met een paard van een ridder. Maar zonder de ridder.

“Verslagen?” vroeg Witkapje's reporter. “Verslagen, geroosterd en opgepeuzeld” zei de reporter van de andere omroep, “geen idee wat we nu moeten doen.”. “Maak een documentaire over een weespaard” stelde Witkapje voor. De reporter keek ineens weer blij, en begon aanwijzingen te geven aan z'n cameraman. “Zo, dat is geregeld, dan kunnen wij weer verder”, zei Witkapje. En dat deden ze.

Het landschap werd nog grimmiger, hier stonden geen bomen meer, en het gras en mos waren verschroeid, er was geen sprietje groen meer te zien. “Nou, een ding weten we al vast over de draak: hij zorgt nou niet bepaald goed voor de natuur”, dacht Witkapje. Maar in de verte zag hij al weer een groepje mensen. De volgende cameraploeg op de terugweg? Inderdaad, dat was het geval. “Verslagen?” vroegen Witkapje en z'n verslaggever. “Verslagen, opgepeuzeld, afgekloven. En onze verslaggever ook” zei de cameraman verdrietig. “Een verslagen verslaggever” dacht Witkapje. Hoe ironisch. Maar hij zei: “Misschien kunnen jullie een documentaire over het landschap gaan maken?” En met een nieuw doel voor ogen, nam de verslagen cameraploeg afscheid, minder droevig en verslagen dan eerst.

Ze gingen verder, en voorbij een bocht in de weg zagen ze een kale vlakte met daarachter een grote grot. De vlakte was bezaaid met verkoolde harnassen en tv-camera's. Een cameraman zat snikkend op z'n kapotte camera, naast een vers geroosterd harnas. “De derde ridder, verslagen neem ik aan?” vroeg Witkapje. “Dat lijkt me wel” snikte de cameraman “er is niet veel van hem over”. Toen bekeek hij Witkapje eens goed. “Wat kom jij hier doen? Je ziet er niet uit als een ridder, zelfs niet als een schildknaap.”. “Klopt” zei Witkapje. “Ridders komen met de draak vechten, en zo te zien, werkt dat niet. Ik kom met de draak praten.” en hij liep naar de grot toe, aarzelend gevolgd door z'n cameraploeg en verslaggever.

“Wie is daar?” vroeg een diepe stem vanuit de grot. “Witkapje” zei Witkapje. “Zegt me niks” zei de stem, “ben jij een ridder?” En Witkapje antwoordde eerlijk: “Nee, gewoon een jongen, die nieuwsgierig is naar de draak die zo veel ridders gedood heeft”. Zou hij de grot binnen gaan? Nee, hij bleef in de opening wachten.

“Berucht?” zei de draak. “Ik doe geen vlieg kwaad.” “Logisch” zei Witkapje, “vliegen zijn te klein om je honger te stillen. Maar al die ridders dan?” “Zij begonnen!” zei de draak, “zij komen hier, met hun wapengekletter, felle film-lampen en puntige zwaarden. Zij lopen onuitgenodigd mijn woning binnen, beginnen me te steken en prikken. Vind je het gek dat ik dan wat terug doe?”. Witkapje was blij dat hij niet onuitgenodigd de grot binnen gegaan was. Maar hij ging verder met z'n vragen. “Je eet ze ook op” zei hij, “ook uit zelfverdediging?”. “Nee, recycling” zei de draak. “Anders gaan ze maar liggen rotten voor m'n grot. Je wil niet weten hoe smerig dat is.”

“Weet je draak”, zei Witkapje, “Hier buiten bij me staat een TV-ploeg die dolgraag een interview met je wil opnemen. Zou je naar buiten willen komen daarvoor?”. “Geen ridders?” vroeg de draak, “geen stekende zwaarden en speren?”. “Geen ridders” beloofde Witkapje. “Okee”, zei de draak, “t is weer eens wat anders, op tv komen.”. Langzaam kwam hij uit de schaduw van de grot naar buiten. Witkapje deed wat stappen achteruit, en was verbaasd dat zo'n grote draak uit zo'n grot kon komen. Niet dat het zo'n kleine grot was, maar de draak was nog veel groter. Toen hij buiten was, keek de draak Witkapje aan met een doordringende blik, en keek daarna naar de camera. “Weet je wat ik me net bedenk?” zei hij met bulderende stem. De camera-ploeg bleef niet afwachten wat de draak wou zeggen, maar ze lieten hun apparatuur vallen en renden weg. “Stop!” riep Witkapje “hij wil jullie niet opeten, hij wil geïnterviewd worden, maar alleen als ik ook in de uitzending zit.” Hij moest immers aan z'n doel denken: beroemd worden, het moest niet zo zijn dat die bange tv-reporter straks de eer zou opstrijken. De tv-mensen stopten met rennen en kwamen terug; voor een exclusief interview wilden ze wel wat risico's nemen.

“Weet je wat ik me bedenk?” herhaalde de draak, “Dat ik zelf helemaal geen tv heb. Kom ik straks op tv, kan ik het zelf niet zien. Dus wat heb ik er aan?”. “Geen probleem” zei Witkapje, “ik denk dat deze tv-mensen wel kunnen regelen dat je een tv en een schotelantenne op je grot krijgt.”. Dat beloofden ze, dus iedereen was gerustgesteld, en de draak ging zitten voor het interview. Helaas heeft dit verhaal niet de exclusieve rechten op dit interview kunnen verwerven, dus we kunnen het

hier niet afdrukken. Maar het was een bijzonder en uniek interview, en Witkapje bleek een bijzondere interviewer. We mogen alleen als samenvatting vermelden, dat de draak niemand kwaad wou doen, en voor de verschroeide omgeving rond zijn grot, had hij voldoende CO2 credits aangeschaft. Want ook het welzijn van de planeet ging hem erg aan het hard, maar hij kon het nou eenmaal ook niet helpen dat hij vuur spuwde.

Na het interview namen ze afscheid van de draak, en Witkapje ging met de tv-ploeg mee terug naar de stad, om het interview te monteren, en om een tv en schotel voor de draak te regelen en snel op te sturen (inclusief monteur, want de draak had vast geen idee hoe hij zo iets moest aansluiten). Het interview werd diezelfde avond nog uitgezonden, en Witkapje had z'n doel bereikt: hij was een Bekende Sprookjeslander geworden.

3. De vloek van de koning

Het was al laat geworden was, en Witkapje had geen geld voor een herberg of hotel. Hij realiseerde zich toen pas, dat hij natuurlijk geld had moeten vragen voor de uitzendrechten, dan was hij een rijke Bekende Sprookjeslander geweest. Maar ja, gedane zaken nemen geen keer. Maar als troost mocht Witkapje blijven slapen in de tv-studio. De reporter wees hem een goede plek; in de studio waar 'Goede Spookjes, Slechte Sprookjes' werd opgenomen, stonden hele decors, inclusief slaapkamers. Dus daar ging Witkapje slapen die nacht.

De volgende morgen werd hij wakker van geklop in de verte. Slaperig stond hij op en liep naar de deur in het decor. Hij deed open, maar er stond niemand. Logisch, want wie klopt er nou op een deur van een decor waar je ook omheen kan lopen, tenzij tijdens opnames natuurlijk. Het geklop klonk nog steeds, duidelijk van verder weg. Dus Witkapje liep naar de deur van de studio, en deed open, maar weer stond er niemand, en het geklop klonk van nog verder weg. Dus Witkapje liep het hele studio-complex door, tot de voordeur, en deed open. Daar zag hij een lakei van het koninklijk paleis staan. “het gebouw heeft ook een deurbel hoor” zei Witkapje. “Wij van het paleis zijn een beetje ouderwets”, verontschuldigde de lakei zich. “Traditioneel hoort er geklopt te worden aan de poort.”. Witkapje vond het maar raar, maar hij vroeg de lakei wat die kwam doen. “De koning nodigt u uit op het paleis” was het antwoord “Zijne Majesteit was zeer onder de indruk van het interview, maar hij heeft zelf ook nog wat onbeantwoorde vragen.”

Witkapje vermoedde, dat de koning wou vragen, of hij met de prinses wilde trouwen, dus na zich te hebben aangekleed, en snel een ontbijtje gepakt te hebben in het decor van GSSS (wat helaas geen echt eten was), ging hij met de lakei mee naar het paleis. Maar de koning had hele andere vragen in gedachten, dat had Witkapje al wel door zodra hij de troonzaal binnengeleid werd. De majesteit zag er nog ouder en vermoeider uit dan eerst, bezorgder, en weinig majesteitelijk. “Kom dichterbij” zei de oude krakende stem die Witkapje deed denken aan de oude heksen-geest uit zijn eerdere avontuur. “We hebben een probleem.”. Nou moet je weten, dat als een koning 'we' zegt, hij ook 'ik' kan bedoelen, want dat noemen ze koninklijk meervoud. Dus Witkapje wist nou niet of de koning een probleem had, of dat met 'we' ook anderen bedoeld werden, hijzelf bijvoorbeeld. Dus een beetje ongerust was hij nu wel.

“Het zit namelijk zo” zei de koning. “Lang, lang geleden, toen de draak voor het eerst van zich liet horen, deed ik de belofte dat ik er op zou toezien dat mijn dochter zou trouwen met degene die ons van de dreiging van de draak zou verlossen. Sindsdien zijn jaren, nee, eeuwen verstreken, en talloze ridders hebben het onderspit gedolven, zoals hun vaders, en hun vaders vaders voor hen. En de draak bleef leven. En ik en mijn dochter bleven leven; we werden ouder, maar in leven gehouden door mijn gelofte, die meer en meer een vloek werd. We moesten blijven leven tot het huwelijk, tot de draak geneutraliseerd was.”

Witkapje keek de koning verbaasd aan. Dit was vreemd, zelfs voor een sprookje. Zou de prinses dan ook oeroud zijn? Ja, dat kon niet anders. Wat moest hij doen? Hij kon toch niet trouwen met een oeroude prinses? Maar wat hij eerst moest doen, was luisteren naar de rest van het verhaal van de

koning.

De oude vorst vertelde verder: “Na je interview met de draak gezien te hebben, denk ik, dat het wanhopig is. Welke ridder zal z'n leven wagen, om te vechten met een draak die ons geen kwaad toewenst? Die zelfs geen vliegen kwaad wil doen? En als geen ridder tegen de draak wil vechten, is er geen hoop meer voor mij en mijn dochter.” Witkapje dacht even na over wat hij gehoord had, en had een idee. “Nee majesteit, er kan nog hoop zijn. Het hangt er allemaal van af wat u precies beloofd heeft, lang lang geleden. Hebt u de hand van de prinses beloofd aan degene die de draak doodt, of aan degene die de dreiging van de draak ongedaan maakt?”. De koning dacht lang en diep na – of was even in slaap gedommeld – en antwoordde toen: “dat laatste, geloof ik, maar m'n geheugen is niet zo goed meer, dus ik kan me vergissen. Maar ik weet in ieder geval dat ik het in mijn belofte had over de dapperste ridder. Daarom zijn al die jaren onze dapperste ridders er op uit gegaan, tot er eigenlijk geen leger meer over was.”

“Daar is wat aan te doen” zei Witkapje, “u bent de koning, dus u kunt me tot ridder slaan. Als u inziet hoe dapper ik geweest ben om als kleine jongen, ongewapend, naar de draak toe te gaan. En dan klopt het, dan ben ik die dappere ridder.” Weer dacht de koning lang en diep na. Ja, hij is deze keer zeker in slaap gevallen, dacht Witkapje. Het koninklijke hoofd leek te knikkebollen. Of nee, de koning was wakker, en knikte instemmend. “Ja, dat zou kunnen werken. Ik sla je tot ridder, en erken, dat je ons land gered hebt van de draak, en ik sta toe dat je trouwt met mijn dochter.”

“Eén probleepje majesteit” zei Witkapje, “want hoe oud is uw dochter eigenlijk?” “Ze is 293 geloof ik. Ze was twintig toen ik mijn belofte deed. Ik kan ergens de tel zijn kwijtgeraakt, als leeftijd een vervloeking wordt, vier je geen verjaardagen meer. Maar het zal zo'n 273 jaar geleden geweest zijn.” “De vloek wordt verbroken zodra we trouwen” zei Witkapje. “Grote kans dat dan de ouderdom echt toeslaat, en dat de Dood op het huwelijk aanwezig is om jullie allebei te halen. Daar helpt geen dapperheid tegen. Daar is slimheid nodig. We moeten een oplossing verzinnen vóór het huwelijk.”

Zo zaten Witkapje en de koning daar na te denken, de koning knikkebollend (nu wel) op z'n troon, en Witkapje op de grond van de troonzaal, waar hij was gaan zitten om beter na te kunnen denken. Opeens had hij een idee. “Heeft de prinses een Petemoei?” vroeg hij “en was dat zoals gebruikelijk een toverfee?”. De oude koning, wakker geschrokken, knikte bevestigend. “Mooi” zei Witkapje, “die kan vast wat wensen vervullen, als achterstallige verjaarskado's voor 273 gemiste verjaardagen van haar petekind. Hoe bereiken we die toverfee?”

De koning probeerde het zich te herinneren uit alle macht (en koningen hebben nogal veel macht!). “Er was een ring geloof ik” mompelde hij “of was het een spreuk? Een kledingkast? Of iets met rode schoentjes? Ah, ik weet haar naam weer. Ophelia Elfenkoningin heet ze.”. Mooi, ze hadden de naam, dan moet het lukken. Witkapje pakte z'n iPhone en typte de naam in op Google. Het leek alsof Ophelia wel met haar tijd was meegegaan, want hij vond een website, een blog, een hyves pagina, maar helaas, geen e-mail adres of telefoonnummer. En als google het niet kan vinden, tja, dan wordt het lastig. Maar het was wel logisch. Anders zou iedereen steeds bellen of mailen om te vragen om magische hulp. Net als Repelsteeltje, moest Ophelia natuurlijk een geheim adres en een geheim nummer hebben. Maar dat was niet erg, want alle telefoonnummers in het telefoonboek waren niet geheim, dus ze hoefden alleen maar uit te vinden welke nummers daar niet in stonden. Een flinke zoektocht, maar de koning gebood al zijn lakeien, soldaten en wie er verder maar voor hem werkten, om mee te zoeken, dus al snel was er een lijst met telefoonnummers die niet in het telefoonboek stonden. Witkapje bekeek de lijst, die nog best wel lang was. Maar één nummer viel erg op: 112-11. Dat leek wel een noodnummer voor een Elf, dat was een goed punt om mee te beginnen, dus dat nummer belde hij. “Hallo met Ophelia” klonk het. Raak dus! “Hallo, met Witkapje”, zei Witkapje, die wist hoe belangrijk het was om aan naamsbekendheid te doen nu hij een Bekende Sprookjeslander was. Hij vervolgde: “Ik bel namens prinses, eh... hoe heet ze eigenlijk? Uw petekind van ongeveer 293 jaar geleden, die dus.” “Priscilla” fluisterde de koning. “Prinses Priscilla” zei Witkapje. “Oh die”, zei Ophelia, “Leeft die nog? Da's nog eens een geval van

ze leefden nog lang en gelukkig!”

“Nou, dat gelukkig, dat valt wat tegen”, zei Witkapje, “maar misschien kan jij wat doen om het te repareren. Kan je misschien wat wensen vervullen?” “Dat kan ik” zei Ophelia, “maar ik mag maar 1x per mensenleven een wens aan iemand geven. En dat heb ik gedaan, ik heb haar vader's wens vervuld, om lang genoeg te mogen leven om Priscilla's huwelijk mee te mogen maken.”

“Maar hoe definieer je een mensenleven, hoe lang is dat? 75 jaar? 100 jaar? Ik denk dat Priscilla en haar vader inmiddels al zo'n 3 of 4 mensenlevens geleefd hebben. Dus we hebben een stuk of 3 wensen te goed. Bovendien, zo kan je weer goedmaken wat je eerste wens heeft aangericht.” Ophelia stemde toe: “Drie wensen dus, en geen flauwekul zoals vragen om meer wensen, geen garantie, en gedane wensen kunnen niet geruild worden. De gebruikelijke algemene voorwaarden voor een wens eigenlijk. Of eigenlijk, ik vind dat een mensenleven 100 jaar is. Twee wensen dus, of je moet 7 jaar wachten tot ze 300 is.”. Wat Witkapje ook probeerde, hij kon Ophelia niet ompraten, ze was nu eenmaal veel beter thuis in de wetten van magie, en de bijbehorende contracten.

Priscilla werd er bij gehaald, want het ging tenslotte ook over haar en haar toekomst. En om telefoonkosten te besparen, kwam ook Ophelia naar het paleis. Nu kwam het er op aan, om slimme wensen te kiezen, en die helemaal goed te formuleren. Want voor je het wist, werd de wens letterlijk uitgevoerd zoals je hem zei, en niet zoals je hem bedoeld had. Dat wist iedereen in Sprookjesland. Hij kon wensen dat Priscilla weer 20 jaar oud zou zijn. Of een wens voor haar vader? En dan was er eigenlijk nog een probleem, want wat moest een 20-jarige prinses met 293 jaar levenservaring, met een klein (maar cool) jongetje? Hij kon de laatste wens dus gebruiken om zichzelf ouder te wensen zodat hij met de prinses kon trouwen. Dan was hij meteen niet meer het kleine broertje van Roodkapje. Maar dan was er geen wens meer over om te vragen om geluk, wereldvrede of dat soort dingen. Dat moest beter kunnen. De oude koning kwam hem te hulp: “Verspil geen wens aan mij, ik heb lang genoeg geleefd. Mijn enige wens was, om mijn dochter te zien trouwen met de dapperste ridder, en die wens gaat binnenkort in vervulling. Daarna wens ik alleen nog te sterven, maar dat zal vanzelf gaan, daar is geen magie voor nodig. Een paar jaar extra zou leuk zijn, maar geen wens waard. Dus besteed de wensen voor jullie, jullie hebben nog een heel leven voor je.”

Plotseling vielen alle puzzelstukjes op hun plek. “Ik wens dat het 7 jaar later is.” zei Witkapje. Ophelia knikte en zwaaide met haar toverstafje. Als bij toverslag was Witkapje volwassen. Aan Priscilla en haar vader waren die extra jaren niet af te lezen. “Zo, dan is er nu dus een extra wens beschikbaar” zei Witkapje. “De volgende wens is dan, dat Priscilla en haar vader weer net zo oud worden als ze waren, toen de koning zijn belofte deed over het huwelijk van zijn dochter.” Prompt veranderde Priscilla in een mooie jonge vrouw, van ongeveer Witkapje's huidige leeftijd, en haar vader was nog wel oud, maar niet meer oeroud, eerder een jaar of 60. “En de laatste wens... die bewaar ik nog even” zei Witkapje. “Eerst gaan we trouwen, en lang en gelukkig leven. En tijdens dat lange leven, komt er vast wel een moment waarop een wens goed van pas zal komen.”

En zo gebeurde het. Er werd een groot feest georganiseerd, en iedereen werd uitgenodigd. Roodkapje, grootmoeder, de jager, maar ook de draak. En prinses, prinsessen, koningen en koninginnen uit andere sprookjeslanden. De cameraploeg en verslaggever waren er natuurlijk ook bij, en de hele kast van GSSS. De mooiste versieringen werden opgehangen, het lekkerste eten besteld, en voor dat alles was geen wens nodig, want zo iets kan een koning natuurlijk gewoon regelen. Het werd een geweldig feest. De koning genoot er van om zijn dochter eindelijk gelukkig te zien, en om zelf weer relatief jong te zijn, dus hij bleef nog even regeren, zodat Witkapje en Priscilla voorlopig nog niet belast zouden worden door de zware last van het koningschap.

En Witkapje en Priscilla hadden dus nog een wens tegoed, maar wat ze daar mee deden, is weer een heel ander verhaal.

4. Wens-tegoed

Na het koninklijke sprookjeshuwelijk vertelde de niet-meer-zo-oude koning, dat Witkapje en Priscilla zich moesten gaan voorbereiden op het koningschap, want de toch-niet-meer-zo-jonge koning zou er niet meer eeuwig zijn. Maar ja, hoe bereid je je daar op voor, dat is niet eenvoudig een cursus of alternatief afstudeertraject. Je moet het in de praktijk leren. En omdat Witkapje's praktijk er uit bestond, om de wereld in te trekken en avonturen te beleven, probeerde hij Priscilla er van te overtuigen, dat dat de beste manier was, en dat ze met hem mee moest komen.

“Kunnen we niet gewoon wensen dat we voorbereid zijn?” vroeg Priscilla, die helemaal geen zin had om het luxueuze paleis te verruilen voor avonturen in de grote boze buitenwereld. “Dat zou zonde zijn, van de verspilde wens, en van de avonturen die we dan gaan missen.” zei Witkapje, “Maar je brengt me wel op een idee: we kunnen de wereld in gaan, en zoeken naar een goede plek om onze wens te gebruiken, daar waar hij het meest nodig is.”

“Eenvoudig” zei Priscilla, “wens voor wereldvrede.”. Witkapje probeerde uit te leggen dat dat niet zo eenvoudig zou zijn, ten eerste, omdat als je gewoon wereldvrede kon krijgen met een wens, iemand dat al wel eens gedaan zou hebben. Ten tweede, omdat wensen nogal de neiging hebben je woorden letterlijk te nemen, en een wereld zonder mensen erg vredig zou zijn, maar niet gewenst. En ten derde, omdat er eigenlijk al heel lang vrede was, waarschijnlijk omdat het land nauwelijks meer ridders had, en dus niemand die zin had om een oorlog te beginnen.

“Dan wensen we alle slachtoffers van de draak weer levend.” stelde de prinses voor. Niet slecht, dacht Witkapje. Of toch wel: 273 jaar vloek, elk jaar minstens 3 ridders, en in het begin zelfs veel meer. En die zouden dan allemaal terugkomen, hun oude bezittingen terug eisen, hun dapperheid willen bewijzen in een gevecht, een kasteel voor zich zelf willen bouwen of veroveren, jaloers zijn dat zij niet met de prinses getrouwd waren, etcetera. Dan zou wereldvrede ineens verder weg zijn dan ooit. Bovendien, de doden tot leven wekken leverde zelden iets goeds op, en op een leger van zombie-ridders zat ook niemand te wachten.

Na nog een beetje nadenken schoot Priscilla geen goede wens te binnen, dus uiteindelijk stemde ze in met Witkapje's idee om een goed doel voor hun wens te vinden. Ze liepen op goed geluk een bepaalde kant op (zo moet dat bij speurtochten dus niet!) en kwamen in een groot bos. Na een tijdje lopen zagen ze door de bomen het bos niet meer, maar wel zagen ze een klein vervallen huisje. Het viel Witkapje op, hoeveel huisjes er eigenlijk in het bos stonden, bijna elk hoofdstuk had er wel een. Maar daar ging het nu niet om.

“Zullen we wensen dat het huisje weer zo goed als nieuw is?” stelde Priscilla voor, want ze was eigenlijk al moe van het lopen. “Laten we eerst eens kennismaken met de bewoners” zei Witkapje, en hij klopte aan. Een oude vrouw deed open, en heette hen vriendelijk welkom. Ze bood hen een kop eikeltjes-thee aan, en kwam toen ter zake: ze bleek namelijk eikels en eikeltjesthee te verkopen, om in het levensonderhoud te voorzien van haarzelf en haar 12 kinderen. “Hoe lopen de zaken?” vroeg Priscilla. “Slecht” zei de oude vrouw “jullie zijn mijn eerste klanten deze week.” Dat betekende niet heel veel, omdat het net maandagochtend vroeg was, maar de zaken bleken inderdaad slecht te gaan. Logisch, dacht Witkapje, want wie koopt er nou eikels als je ze ook gewoon kan zoeken in het bos, in het zeldzame geval dat je überhaupt een eikel nodig had. Het was dus duidelijk, dat de oude vrouw en haar gezin zo goed als geen inkomen hadden.

“We kunnen wensen dat ze rijk worden” stelde Priscilla voor. “Maar dan kunnen we verder niemand helpen” zei Witkapje “en bovendien, geld maakt niet gelukkig; misschien is er een andere oplossing te bedenken.” Hij riep de kinderen bij elkaar, en het viel hem op, dat sommigen ouder waren dan hijzelf, en de meeste anderen in ieder geval ouder, dan hij geweest was voor hij zich ouder gewenst had. “Schamen jullie je niet, om lui niets te doen terwijl jullie oude moeder probeert voor jullie te zorgen? Ga wat doen, wordt houthakker, smid of boer, of ga je huisje repareren en ga daarna werken aan het onderhoud van al die andere vervallen huisjes in het bos. Er is werk genoeg voor

iedereen. Dan kunnen jullie zorgen voor je oude moeder, zoals zij jarenlang voor jullie gezorgd heeft.” En aangezien dit een sprookjeswereld was, was dat ook zo en heerste er geen werkloosheid. Dus de volwassen kinderen van de oude vrouw, keken elkaar eens aan, en begrepen dat Witkapje gelijk had, het werd tijd, dat ze zelf wat gingen doen, zodat er meteen ook weer een smid, een timmerman, een houthakker en een paar boeren bij waren in de omgeving. “Mooi opgelost” zei Priscilla, die best wel trots was op 'haar' Witkapje. “Dacht ik ook” zei Witkapje, “iemand te eten geven helpt voor even, maar zorgen dat iemand z'n eigen eten kan verdienen, daar heeft die blijvend wat aan. Goed voor de lokale economie, en bovendien, misschien worden al die huisjes in het bos voortaan wat beter onderhouden. Want ik was nogal uitgekeken op al die vervallen hutjes. Waar zullen we nu eens heen gaan?”

Ze besloten naar de kust te gaan. Ze kwamen in een vissersdorpje waar iedereen zat te huilen. Het zag er ook allemaal erg armoedig uit. “Misschien huilen ze, omdat ze zo arm zijn en honger lijden” dacht Priscilla. “Of misschien lijden ze honger, omdat ze de hele dag huilen in plaats van voor hun eten te gaan werken.” zei Witkapje. Ze besloten het dus maar aan iemand te vragen. “Waarom huilen jullie?” vroeg Priscilla. “Uit medelijden met de jonkvrouw, wiens land dit is” zei een dorpsbewoner. “En waarom huilt jullie jonkvrouw?” vroeg Witkapje. “Dat moet u aan haar vragen. Wij zijn maar eenvoudige mensen, en het past ons niet om onze meerderen te vragen naar hun persoonlijk leed.” “Dan gaan wij dat vragen, als je ons de weg naar het kasteel wilt wijzen” zei Witkapje, “en dan raad ik jullie aan, weer voor jezelf te gaan zorgen en te stoppen met huilen, want aan dit soort medelijden heeft niemand wat.”

Ze liepen in de aangegeven richting en kwamen bij het kasteel. Daar zagen ze een huilende jonkvrouw, eenzaam in een hoge kasteeltoren. “Wat scheelt er aan?” vroeg Priscilla. “M'n man, m'n ridder, hij is al zo lang weg”, huilde de jonkvrouw, blij dat ze er eindelijk met iemand over kon praten. “Drakenvoer” mompelde Witkapje. “Zie je nou wel, dat we de slachtoffers van de draak terug moeten halen, dan zou al dit leed over zijn.” zei Priscilla, die ook wel een keertje gelijk wou krijgen. “Laten we eerst eens kijken wat er precies aan de hand is” zei Witkapje, en hij vroeg aan de jonkvrouw of ze binnen mochten komen. “Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open” riep de snikkende jonkvrouw. Dat kwam Witkapje ergens bekend van voor, een flink beveiligingsgat, wat het hebben van een kasteel met muren en torens eigenlijk een beetje zinloos maakte. Het was te hopen voor de jonkvrouw, dat er geen Grote Boze Wolf in de buurt woonde.

Ze gingen naar binnen en werden ontvangen door de jonkvrouw. “Vertel je verhaal maar” zei Witkapje toen ze zaten met weer een kopje thee voor zich, ridder-thee deze keer (in tegenstelling tot eikeltjes-thee, die gemaakt wordt van eikeltjes, wordt ridder-thee niet gemaakt van ridders, maar voor ridders; sommige edelen zijn zelfs bekend om hun eigen persoonlijke thee-smaak, zoals een Engelse graaf, Earl Grey). De jonkvrouw vertelde haar verhaal. Inderdaad was haar ridder een aantal jaar geleden uitgereden om tegen de draak te vechten, en was nooit teruggekeerd. Dus afgezien van een korte reportage die op tv was uitgezonden over z'n tocht, had ze niets meer van hem. Wacht eens even, dacht Witkapje, hier was iets raars aan de hand. Want de ridders die uitreden om tegen de draak te gaan vechten, deden dat, om daarna met de prinses te mogen trouwen. Maar hoe kon dat, als deze ridder al getrouwd was met deze jonkvrouw? Toen hij haar vertelde over deze gedachte, begon de jonkvrouw nog harder te huilen. Met veel moeite was uit haar gesnik op te maken, dat ze nu extra verdrietig was, omdat haar man haar in de steek had willen laten om met een ander te trouwen!

“Hier kunnen we niets aan doen, zelfs niet met een wens” zei Priscilla. “Want als we haar ridder terug wensen uit de dood, nog afgezien van alle zombie-gedoe, dan slaat de jaloezie toe omdat hij een ander wilde” - ze was blijkbaar slim genoeg om niet te laten merken dat zij zelf die ander was geweest! “Eigenlijk heb je daar helemaal gelijk in” zei de jonkvrouw ineens, terwijl ze haar tranen droogde, “hij verdient het niet dat ik al jaren om hem huil, ik heb wel wat beters te doen, bv het slot in de poort van mijn slot laten repareren. Weet je toevallig een goede smid hier ergens in de buurt?” Nou die wisten ze wel, dus ze verwezen de jonkvrouw naar het huisje in het bos waar ze net geweest waren, waar immers een van de kinderen net besloten had om smid te worden, en ze namen

afscheid van de jonkvrouw, wiens verdriet ze verholpen hadden zonder hun kostbare wens te gebruiken.

Ze besloten verder te gaan langs de kust, en de reis verliep rustig, tot er ineens een persoon met een degen in z'n hand tevoorschijn sprong uit de struiken. Een struikrover, dacht Witkapje even. Maar nee, als het een struikrover was, zouden de struiken al geroofd zijn, en er stonden hier nog erg veel struiken. De Gelaarsde Kat was het ook niet, om de eenvoudige reden dat het een mens was, en hij geen laarzen droeg. De enige mogelijke conclusie was, dat het een piraat was, want zo zag de man er uit, met zijn versleten kleren, weggerot gebit, gestreept shirt, ooglapje en een groot doodshoofd op z'n hoed. En om alle twijfel uit de weg te ruimen – en de verwarring toch te vergroten – riep hij: “Arrrr stelletje landrotten. Beschouw jezelf als ge-enterd door Kapitein Kid, schrik van tenminste één van de zeven zeeën! Kortom: je geld, of je leven!”. Priscilla, opgevoed in diplomatie en politiek, wist dat een verwarrende en bedreigende situatie soms te veranderen was door van onderwerp te veranderen, dus ze zei: “Hoort een piraat niet op zee thuis, in plaats van hier op het land?” maar kapitein Kid was er niet door uit het veld geslagen. “Ik ben waar mijn schip is, en mijn schip ligt hier op het strand, dus ik ben nu hier aan het roven.”. Maar Priscilla gaf niet op, en zei: “je hebt je schip toch wel goed ingesmeerd? Als ik lang op het strand lig, heb ik echt goede zonnebrand crème nodig.”. Nu stond Kid dan toch met z'n mond vol tanden, figuurlijk dan, want als je het letterlijk bekeek, was z'n gebit nog net zo verrot als eerst. Hij wist maar één manier om een verloren discussie in z'n voordeel te beslechten: hij trok zijn pistool, en schoot. Gelukkig vergat hij te mikken, dus hij raakte een boom.

“Da's nou niet bepaald aardig” zei Priscilla. “Ik wou dat..., ja, misschien moeten we jou maar weg wensen!”. “Ho, nee, dat hoeft nou ook weer niet” zei Witkapje, die wel door had dat dit type pistool gewoon maar 1 kogel bevatte, dus de piraat zou moeten herladen voor hij weer kon schieten, waardoor er geen direct levensgevaar meer was, en dus tijd om een betere oplossing te bedenken. “Kijk”, zei hij, “we kunnen je natuurlijk geven wat je vraagt, ons geld dus...”. De piraat knikte gretig. “... maar daar heb je maar even wat aan, over een paar dagen is het geld weer op, en wat dan? We kunnen je misschien beter helpen, om een manier te krijgen om zelf geld te verdienen. Eerlijker, en vermoedelijk nog gezonder ook voor je overgebleven ledematen, oog en tanden.” “Arrrr, ik wil gewoon varen, de zeven zeeën zien, de horizon verkennen. Ik wil weg van het land, m'n schip repareren, voor ik een landrot wordt als jullie. Ik hoor thuis op de oceaan”, snikte Kid.

Witkapje keek Priscilla aan. Hoe konden ze deze piraat helpen? Want het zou handig zijn hem weer naar zee te helpen, dan viel hij hier geen reizigers meer lastig. Maar was het een wens waard? En zou het gevolg niet zijn, dat hij op zee weer zou gaan roven? Dat moest natuurlijk ook niet gebeuren. Eerst de feiten maar op een rijtje krijgen, dacht Witkapje, dus hij vroeg: “Okee, je wilt varen. En het roven, is dat ook je doel in het leven?”. Kid knikte ontkennend, “nee, roven is alleen een manier om aan geld te komen. Een piraat moet toch eten en drinken, liefst rum. En een schip heeft onderhoud nodig. Ik ben niet bloeddorstig, alleen maar dorstig.”. “Dus als we zorgen, dat je je hele leven kan varen, en niet meer hoeft te roven, dan zou je tevreden zijn, hier weggaan en niemand meer tot last zijn?” vroeg Witkapje voor nog meer zekerheid. “Inderdaad” zei Kid, “en ik zou jullie er nog dankbaar voor zijn ook. Maar ja, m'n schip wil niet meer varen, dus waar hebben we het over?”

Ze besloten een kijkje te gaan nemen bij het gestrande schip. “Ik denk” zei Witkapje, “dat we wel wat mensen weten die je kunnen helpen je schip te repareren. De vissers in het dorp waar we net vandaan komen hebben vast wel verstand daarvan, en even verder, bij een eikeltjes winkel in het bos, wonen een hoop mensen die op zoek zijn naar werk. En dan nog werk voor jou verzinnen. Misschien kan je importeur van rum worden? Met je schip de zeven zeeën af varen, op zoek naar de beste rum, en die dan verkopen in de haven? Dan heb je alles wat je wilt, een schip, rum en een baan. Klinkt dat niet geweldig?”

Nou, dat klonk het zeker. Ze bleven nog even aan boord van het gestrande schip om alles te regelen, en te wachten tot de mensen zouden komen om met het werk te beginnen, en toen dat eenmaal goed op gang was, namen Witkapje en Priscilla afscheid van hun nieuwe vriend, de ex-piraat.

Na een paar dagen waarin ze nog een hoop problemen oplosten, wilde Priscilla toch wel weer terug naar het paleis, en ook Witkapje vond dat een goed idee. Dus na een tijdje lopen, kwamen ze weer bij de stad, en daar leek het wel alsof er een feest aan de gang was. En iedereen die Priscilla en Witkapje herkende, juichte hen toe. Ze liepen snel door naar het paleis om te achterhalen wat de reden was voor al die blijdschap. De oude koning stond hen al op te wachten, want het nieuws van hun aankomst was hen vooruit gesnel. “Welkom thuis!” zei hij hartelijk “en ik begrijp dat dit alles aan jullie te denken is? Vertel me, wat hebben jullie gewenst? Want de mensen zijn zo blij. Er is geen armoede en honger meer, en minder misdaad en verdriet. De mensen zijn nog nooit zo blij geweest in al die eeuwen dat ik al koning ben. Dat moet een geweldige wens geweest zijn!”

“Wel” zei Witkapje, “da's het mooiste: we hebben onze wens nog niet hoeven gebruiken, alles was op te lossen door goed te luisteren naar ieders problemen. En eigenlijk hebben de mensen hun eigen problemen zelf opgelost. En ik denk dat ze daarom nog veel blijer zijn, dan als hun problemen op magische wijze weggewenst waren.” De oude koning knikte en zei “ik denk dat jullie bewezen hebben, genoeg wijsheid te hebben om koning en koningin van dit rijk te worden. En die wens kunnen jullie dan wel tegoed houden, voor als er ooit iets komt want niet is op te lossen met wijsheid en gezond verstand.”

Dus toen enige jaren later, de oude koning stierf, konden Witkapje en Priscilla de troon bestijgen en ze regeerden het land uitstekend, en leefden nog lang en gelukkig. En of ze ooit nog gebruik gemaakt hebben van hun laatste wens? Wie zal het weten? Maar wat is er nog te wensen, als al je dromen al uitgekomen zijn!